

Arrest

nr. 162 434 van 22 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 25 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2010 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De aanvraag wordt ontvankelijk verklaard bij beslissing van 17 augustus 2010.

Op 18 juli 2012 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond. Deze beslissing werd evenwel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd met het arrest nr. 98.344 van 4 maart 2013.

Op 19 april 2013 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 22 mei 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.01.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 17.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelde in het medisch verslag dd. 15.04.2013 (zie gesloten omslag) inzake S(...) A(...) vast dat : "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Op 25 april 2013 beslist de gemachtigde om aan elk van de verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten en hen een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Deze beslissingen maken de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissingen uit. Zij werden onder de vorm van twee bijlagen 13sexies (oud model) aan de verzoekers ter kennis gebracht op 22 mei 2013.

Op 3 februari 2016 worden de verzoekers, in navolging van een nieuwe medische verblijfsaanvraag van 10 juli 2015, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar, verblijf dat verlengd kan worden onder de modaliteiten vermeld in de beslissing van 3 februari 2016.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers vragen in hun verzoekschrift om “*de beslissing van DVZ dd 19 april 2013, betekend op 22 mei 2013 te vernietigen en verzoekers hun aanvraag 9ter ontvankelijk en gegrond te verklaren, minstens te schorsen in afwachting van verder onderzoek in opdracht van DVZ naar de beschikbaarheid, maar zeker naar de toegankelijkheid van de medicatie, behandeling en noodzakelijke controles*”.

De Raad wijst er op dat hij overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Het gevorderde dient in die mate te worden afgewezen.

2.2. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

Wat de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissingen betreft

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid immers “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat in het voorliggende verzoekschrift geen ‘middel’ zoals hoger omschreven wordt aangevoerd tegen de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissingen, dit zijn de beslissingen van 25 april 2013 waarbij aan elk van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten alsook een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt afgegeven (bijlagen 13sexies).

Ter terechtzitting geconfronteerd met het feit dat het verzoekschrift geen middelen bevat die gericht zijn tegen de bijlagen 13sexies, stelt de advocaat van de verzoekers zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het enige middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift, is duidelijk enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing waarbij verzoekers’ aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij enkel de wettigheid betwisten van de beslissing die werd getroffen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hetgeen trouwens ook blijkt uit het petitum van het verzoekschrift zoals geciteerd onder punt 2.1.. Uit niets blijkt dat de verzoekers tevens wettigheidsbezwaren uiten tegen de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

De Raad benadrukt dat het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 van de vreemdelingenwet, in zoverre aanvaard kan worden dat meerdere onderscheiden bestreden beslissingen omwille van de goede rechtsbedeling in één verzoekschrift kunnen worden bestreden en met één arrest kunnen worden beslecht, impliceert dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd tegen deze of gene bestreden beslissing indien de verzoekers voldoende duidelijkheid verschaffen omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden, hetgeen *in casu* niet blijkt.

Het ontbreken van enig middel in het inleidend verzoekschrift tegen de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden van drie jaar (bijlagen 13sexies) heeft de niet-ontvankelijkheid van het beroep tegen deze beslissingen tot gevolg (*cf.* RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Bij gebrek aan een (ontvankelijk) middel tegen de beslissingen van 25 april 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissingen van diezelfde datum tot afgifte van inreisverbod van drie jaar, moet worden vastgesteld dat het beroep wat deze beslissingen betreft onontvankelijk is.

Gelet op deze onontvankelijkheid, wordt de eerste bestreden beslissing verder aangeduid als 'de bestreden beslissing'.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het rechtszekerheids- zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekers zich tevens beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Aangezien de Raad zich weliswaar niet in de plaats kan stellen van de overheid maar zij wel in de uitoefening van haar wettelijk toezicht kan nakijken of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Zie RvS 7 november 2001, nr. 101 624.

Aangezien in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat niet is aangetoond dat indien verzoeker geen adequate behandeling kan geboden worden deze ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit terwijl uit alle stukken blijkt dat verzoeker mantelzorg nodig heeft en wordt behandeld in het UZ te Leuven in samenwerking met een Amerikaans team.

Dat nochtans uit het recent model attest van 26 december 2012 blijkt: "toename functie verlies rechterarm" zodat er zelfs een verslechtering is van de gezondheidstoestand van verzoeker.

Dat verzoekers bovendien bijkomende elementen hebben bijgebracht in de aanvraag 9ter die was ingediend op 29 november 2012 (waarover geen motivering is terug te vinden in de bestreden beslissing) waaruit blijkt dat eerste verzoeker een mensonterende en vernederende behandeling dreigt te ondergaan indien hij zou teruggestuurd worden naar het land van herkomst daar in Armenië niet de medicatie voorhanden is waarmee verzoeker in België werd behandeld en waaruit blijkt dat de alternatieve medicatie onbetaalbaar is voor verzoeker.

Aangezien de verwerende partij thans slecht gekomen is te beweren dat dit niet blijkt uit het aanvankelijk medische attest terwijl zij verplicht is (daar het gaat over dezelfde persoon en familie) met de aanvullende gegevens rekening te houden temeer daar op de bestreden beslissing tot onontvankelijkheidsverklaring van 25 april 2013 exact dezelfde (maar 2) DVZ nummer werden vermeld.

Aangezien de eerste aanvraag, die ongegrond werd verklaard door Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing van 18 juli 2012, overigens positief werd beslist ingevolge de vernietiging door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 4 maart 2012 (RvV 108 209 /II) alwaar in het motiverend gedeelte reeds duidelijk werd gesteld :

"Er werd in strijd met artikel 9 ter § 1, eerste lid van de VW niet nagegaan of eerste verzoeker al dan niet lijdt aan een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf"

Aangezien thans de beslissing nog meer een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht gezien verzoekers extra bewijzen hadden aangereikt in het verzoekschrift dat op grond van artikel 9ter van de VW werd ingediend op 29

november 2012 waaruit blijkt dat in het land van herkomst geen adequate mogelijk is en waaruit blijkt dat alternatieve medicatie inderdaad onbetaalbaar is.

Dat inderdaad letterlijk in het verzoekschrift 9ter werd genoteerd :

"Aangezien er in dit verband kan verwezen worden naar het schrijven gericht aan dr. Leen Stremerch: "De behandeling van dystonie met Botox-injecties kan in het Republikeinse Medische Centrum "Armenië" niet uitgevoerd worden."

Aangezien het pensioen van verzoeker momenteel 26.912 dram bedraagt zijnde 50,64 Euro;

Aangezien de gemiddelde prijs van Botox in apotheken te Moskou bedraagt:

- Botox 100 eenheden, Ierland Farmaceutica, 15 500.00 rubels*
- Botox 100 eenheden, CO IRL, 15 841.50 rubels*

Aangezien de kostprijs van Botox omgezet in euro ongeveer € 383,07 kost;

Dat verzoeker nu in Armenië pensioengerechtigd is wat maakt dat hij een inkomen heeft van € 50,64 per maand;

Dat immers een maand medicatie het dubbel tot driedubbel aan kostprijs van het loon bedraagt!

Dat verzoekers dan ook onmogelijk de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst kunnen bekostigen;

Dat er dus absoluut sprake is van een onmenswaardige situatie indien verzoekers in Armenië dienen te overleven;

Dat verzoekers geen woonst meer hebben en ook geen familieleden in Armenië gezien hun enige zoon reeds is overleden;

Dat indien de behandeling zou worden stopgezet of niet zou kunnen worden uitgevoerd verzoeker het risico loopt op verlamming wat vanzelfsprekend een toestand uitmaakt die onmenselijk is;

Dat inzake, gelet op de duidelijk voorgebrachte extra bewijzen, de inhoud van de motivering niet correct is en er zeker geen appreciatievergissingen of onredelijke appreciatie mogelijk mag zijn van de gegevens in het dossier.

Zie R.v.St. nr; 53 199, 10 mei 1999, BS. 57531, 16 januari 1996;

Aangezien duidelijk de formele motiveringplicht en het redelijkheidsbeginsel alsook de beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden nu DVZ aan de hand van de haar ter beschikking gestelde gegevens, zowel door haar eigen arts (zie schrijven 28 juni 2012 van DVZ met als bijlagen de medische stukken) als door de bijlagen die gevoegd waren aan het verzoekschrift ingediend op 29 november 2012 niet tot een juiste rechtsvinding is gekomen daar het advies in strijd is met de vaststellingen en zelfs in strijd met artikel 9ter §1,4e lid en artikel 9ter § 3, 3°;

Dat het redelijkheidsbeginsel/vertrouwensbeginsel hierdoor tevens wordt geschonden nu elk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst deze elementen voldoende had gevonden om te oordelen dat eerste verzoeker in het land van herkomst geen menswaardige behandeling zal kunnen bekomen zodat in elk geval het risico bestaat van gevaar voor zijn leven.

Dat verzoeker zelfs aangewezen is op mantelzorg en wanneer door omstandigheden de behandeling wordt gestaakt hij zich nog amper kan voortbewegen.

Dat ook UZ Leuven ernstige onderzoeken voert die in het belang zijn van andere patiënten nu het gaat om niet alle daagse ziekte.

Dat het derhalve absoluut noodzakelijk is dat, wegens afwezigheid van behandelingsmogelijkheden in Armenië, verzoeker verder in België in behandeling blijft.

Dat de adviserende arts van DVZ in zijn advies gegeven op 13 juni 2012 zelfs moet toegeven dat uit de oudere medische attesten blijkt dat er sprake is van hulpbehoevendheid (mantelzorg) hetgeen inderdaad voorlopig ingevolge de huidige behandeling in België, die volgens de behandelende arts niet MAG onderbroken worden, onder controle is zodat er ten onrechte in het advies wordt gesteld dat er geen nood is aan mantelzorg Ipv toe te voegen "NU" geen nood is aan ...

Dat maw wel degelijk sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze behandeling niet beschikbaar is in Armenië zodat bij terugkeer de huidige behandeling wordt onderbroken en verzoeker terug op mantelzorg is aangewezen met risico op zelfdoding.

Aangezien meer nog : de adviserende arts heeft nagelaten opnieuw te kijken of de medicatie wel toegankelijk is voor eerste verzoeker, wat zelfs niet nodige gezien verzoeker heeft aangetoond dat hij onbetwistbaar bij terugkeer een onmenselijk en vernederende behandeling zal ondergaan.

Dat behandelingen in het verleden in Armenië die zelfs reeds hebben aangetoond.

Dat nochtans in de memorie van toelichting bij artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet wordt gesteld : "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager"

Zie Gedr. St. Kamer, 2005 -06, nr. 2478/001,35

Zie tevens identieke beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 april 2013 (RvV 103 810 - stuk 3)

Zie identieke beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 mei 2012.

Aangezien o.m. reeds werd beslist door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel op 14 april 2003: "Ingevolge de slechte gezondheid waarin de verzoekende partij verkeert, ...zij door haar medische toestand niet langer zelf in haar eigen onderhoud kan voorzien en zij in het land van herkomst niet kan terugvallen op een adequate geneeskundige verzorging, vormt de stopzetting van haar recht tot verblijf in België een situatie die valt onder art. 3 van het EVRM

Zie Tijdschrift Vreemdelingenrecht, 2003, blz 166) (A.R. 03/88/C);

Zie RvSt dd 25 april 2013 in de zaak 103 810/11 S(...) A(...) (stuk 3)

Dat derhalve de beslissing van DVZ op bovenvermelde twee punten (wel degelijk een verergering van de ziekte én geen adequate behandeling) kennelijk onvoldoende gemotiveerd is zodat de materiële motiveringsplicht wordt geschonden;

Zie RvV 9 november 2011 inzake nr. 69 775 nr. RvV 78 150/11

Zie RvSt van 17 januari 2007 inzake nr. 166 820"

4.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekers in het enige middel op algemene wijze de schending aanvoeren van "de beginselen van behoorlijk bestuur", dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. Het middel is dan ook niet ontvankelijk in de mate dat het een louter algemene verwijzing omvat naar "de beginselen van behoorlijk bestuur".

Waar de verzoekers gewag maken van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarop deze rechtsregels door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Ook op dit punt is het middel bijgevolg onontvankelijk.

4.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekers voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van de verzoeker niet van die ernst zijn dat ze een bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit kunnen vormen, dat de verzoeker zelfs indien de behandeling niet beschikbaar zou zijn in het thuisland niet onmenselijk of vernederend wordt behandeld, dat de in de oude medische attesten vermelde hulpbehoefendheid niet langer actueel is, dat de betrokkene kan reizen en dat hij geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

De Raad stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in feite als in rechte, aangeeft op basis waarvan ze is genomen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zij betwisten immers dat de bestreden weigeringsbeslissing berust op correcte gegevens. De motieven van de bestreden beslissing verschaffen de verzoekers zodoende het nodige inzicht en laten hen toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verzoekers tonen niet aan dat de opgegeven motieven niet pertinent of draagkrachtig zouden zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet, kan dan ook niet worden aangenomen.

4.3. Waar de verzoekers betwisten dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven correct en redelijk zijn, behelst hun kritiek niet de uitdrukkelijke motiveringsplicht maar de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsplicht wordt gevoerd in het licht van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekers tevens de schending aanvoeren.

Waar de verzoekers stellen dat *“in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat niet is aangetoond dat indien verzoeker geen adequate behandeling kan geboden worden deze ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit terwijl uit alle stukken blijkt dat verzoeker mantelzorg nodig heeft en wordt behandeld in het UZ te Leuven in samenwerking met een Amerikaans team.”*, kan de Raad enkel vaststellen dat een dergelijke motivering vreemd is aan de thans bestreden beslissing. Immers wordt nergens gesteld dat verzoekers ziekte geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit indien er geen adequate behandeling kan worden geboden. Wel stelt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 15 april 2013 vast dat de *“dystonie, de refluxoesofagitis en de gastroduodenitis (...) niet van die ernst (zijn) dat ze een bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit kunnen vormen”* doch deze vaststelling wordt geenszins verbonden aan de premisse dat er geen adequate behandeling wordt geboden. De kritiek van de verzoekers mist tevens juridische grondslag.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk twee onderscheiden mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Deze twee verschillende mogelijkheden moeten onafhankelijk van elkaar worden getoetst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). De kritiek van de verzoekers, die uitgaat van een vermenging tussen de verschillende toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, faalt dan ook naar recht.

Uit de bewoordingen van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze de twee voornoemde toepassingsgevallen afzonderlijk heeft beoordeeld. Het advies van 15 april 2013 is met name als volgt gemotiveerd:

“Graag kom ik terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29/01/2010.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Beëdigde vertalingen in het Engels van Armeense en Griekse medische verslagen (5/5/1995, 31/03/2006, 20/06/2006, 4/12/2006, 6/12/2006) waaruit blijkt dat betrokkene hulpbehoevend is. Het radiologisch onderzoek (met contrast) van de cervicale wervelzuil is normaal. Er zijn geen bijzonderheden te weerhouden uit het neurofysiologisch onderzoek van de bovenste ledematen. Beperkte afwijkingen te weerhouden bij een neurologisch onderzoek van de rechter arm. De betrokkene heeft een gecalcificeerd granuloom thv de rechter long, een lesie ter hoogte van nervus radius rechts en choreo-athetose aan de rechterhand;*
- *Medisch attest (d.d. 18/12/2009) ingevuld door dr. Roelands, huisarts, waaruit discushernia op niveau C6-C7 blijkt. De voorziene behandelingstermijn voor de revalidatie is 3 maanden;*
- *Doorverwijzing (d.d. zonder datum) voor een cardiovasculaire controle, opgemaakt door dr. Roelands;*

- Medische getuigschriften (d.d. 21/03/2010, 28/01/2012 en 4/6/2012) ingevuld door dr. Elviha, huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een posttraumatisch stress-syndroom (PTSS) heeft, cerebrale focale atrofie en chronische sinusitis. Verder is er ook refluxoesofagitis en erosieve gastroduodenitis. Behandelingstermijn van meer dan een jaar. Verder heeft betrokkene ook cervicothoracale spondilose met ernstige discopathie;
- Verslagen (d.d. 10/11/2010 en 22/02/2011) van consultaties bij dr. Tillemans, neuroloog, waaruit blijkt dat er geen medullaire compressie is, noch een hersenletsel te weerhouden valt met betrekking tot de bemoeilijkte fijne handmotoriek rechts;
- Medische getuigschriften (d.d. 14/12/2010, 5/4/2011, 5/7/2011, 18/10/2011 en 21/2/2012) ingevuld door dr. Tillemans, waaruit blijkt dat betrokkene een dystonie heeft en spraakmoeilijkheden evenals maagulcera en een depressieve stemming;

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 61-jarige man verscheidene medische problematieken heeft zoals o.a. een dystonie ter hoogte van de rechter arm, een PTSS, refluxoesofagitis en gastroduodenitis. Hij wordt hiervoor behandeld met Myolastan, Biofenac, Dafalgan Forte, Becozyme, Sipralexa, Xanax, Artane en Coveram. Verder krijgt hij regelmatig botoxinfiltraties.

De dystonie, de refluxoesofagitis en de gastroduodenitis zoals beschreven in de bijgevoegde informatie zijn niet van die ernst dat ze een bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit kunnen vormen. Een PTSS evolueert steeds in positieve zin over het verloop van tijd, zelfs zonder behandeling.

De actuele behandeling bevestigt bovenstaande bevindingen. Zelfs indien deze behandeling niet beschikbaar zou zijn in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend wordt behandeld.

Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode. Het blijft m.a.w. een algemene veronderstelling.

De in oude attesten vermelde hulpbehoevendheid wordt niet langer vermeld in de meeste recente documenten. Dit weerhouden we niet als actueel. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Aldus heeft de ambtenaar-geneesheer tevens gemotiveerd dat zelfs al is de in het medisch advies vermelde behandeling niet beschikbaar in het thuisland, dit niet betekent dat de verzoeker onmenselijk of vernederend behandeld wordt.

Waar de verzoekers verwijzen naar een medisch attest van 26 december 2012 en de bijkomende elementen die werden bijgebracht in de op 29 november 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekers deze stukken aan het bestuur hebben voorgelegd in het kader van de thans van belang zijnde verblijfsaanvraag van 29 januari 2010. De Raad wijst er op dat de verzoekers er zelf voor hebben geopteerd om op een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen op 29 november 2012, dit terwijl het beroep tegen de aanvankelijk op 18 juli 2012 getroffen ongegrondheidsbeslissing nog hangende was. Niettegenstaande het feit dat de ongegrondheidsbeslissing van 18 juli 2012 op 4 maart 2013 door de Raad werd vernietigd en de thans van belang zijnde aanvraag dus terug open viel, hebben de verzoekers nooit te kennen gegeven dat zij de aanvraag van 29 januari 2010 wensten aan te vullen met de nieuwe medische attesten waarnaar zij thans verwijzen. Het bevoegde bestuur zag zich op het moment van de bestreden beslissing dan ook geconfronteerd met twee verschillende verblijfsaanvragen die consecutief werden ingediend, elk op basis van onderscheiden medische stukken en zonder dat de verzoekers na het vernietigingsarrest van 4 maart 2013 de eerste aanvraag hebben aangevuld met nieuwe medische elementen. Het kwam het bestuur dan ook toe om de eerste aanvraag, met inachtneming van het gezag van gewijsde van voormeld vernietigingsarrest, opnieuw te beoordelen zoals die toen voorlag. Het bestuur was er in de gegeven omstandigheden geenszins toe gehouden om de stukken betreffende de aanvraag van 29 november 2012 te betrekken bij de beoordeling van de aanvraag van 29 januari 2010.

De verwijzing naar de bewoordingen van de aanvraag van 29 november 2012, de bijlagen bij deze aanvraag en het medisch attest van 26 december 2012, is derhalve niet dienstig.

Voor zover verzoekers' betoog erop gericht is de Raad te doen overgaan tot een herbeoordeling van de ingeroepen medische problematiek, dient te worden opgemerkt dat het de Raad als annulatierechter niet toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de gemachtigde van de staatssecretaris en van de ambtenaar-geneesheer die *in casu* het bij artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziene medisch advies heeft verstrekt.

Waar de verzoekers stellen dat het absoluut noodzakelijk is, wegens de afwezigheid van behandelingsmogelijkheden in Armenië, dat de verzoeker verder in België in behandeling blijft en waar zij de ambtenaar-geneesheer verwijten dat hij niet heeft onderzocht of de medicatie toegankelijk is in Armenië, gaan zij eraan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer zich *in casu* op het standpunt heeft gesteld dat de dystonie, de refluxoesofagitis en de gastroduodenitis niet van die ernst zijn dat ze een bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit kunnen vormen, dat een PTSS steeds evolueert in positieve zin over het verloop van tijd, zelfs zonder behandeling en dat algemeen, zelfs indien de actuele behandeling niet beschikbaar zou zijn in het thuisland dit betekent dat de verzoeker onmenselijk of vernederend wordt behandeld. De ambtenaar-geneesheer is aldus van oordeel dat de voorgelegde aandoeningen in die mate niet ernstig zijn dat er geen bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit van uit gaat en dat er evenmin sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling beschikbaar zou zijn in het thuisland. Met het louter tegenspreken van de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer, tonen de verzoekers niet aan dat dit standpunt kennelijk onredelijk is of dat het zou berusten op een verkeerde voorstelling van de bij de kwestieuze aanvraag gevoegde medische stukken.

Bovendien merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins een absolute wettelijke verplichting voortvloeit om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waaraan de aanvraag gekoppeld is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst na te gaan. De rechtspraak waarnaar de verzoekers verwijzen, kent geen precedentenwerking en de verzoekers tonen ook niet aan dat aan deze arresten gelijkaardige gevallen ten grondslag liggen. Het arrest nr. 101.590 (stuk drie) betreft overigens een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verzoekers erkennen dat de hulpbehoevendheid slechts in de oudere medische attesten werd vernoemd. Met hun betoog dat dit inderdaad voorlopig en onder behandeling in België onder controle is, tonen zij niet aan dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen nood is aan mantelzorg. Uit het medisch advies van 15 april 2014 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer dienaangaande volgende vast stelt:

“De in oude attesten vermelde hulpbehoefendheid wordt niet langer vermeld in de meeste recente documenten. Dit weerhouden we niet als actueel.” Door de toevoeging dat de hulpbehoefendheid niet als actueel wordt weerhouden, geeft de ambtenaar-geneesheer in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers lijken voor te houden, aan dat er “nu” geen sprake meer is van hulpbehoefendheid.

Wat de mantelzorg betreft heeft de ambtenaar-geneesheer zich op het standpunt gesteld dat *“Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.”*

Met hun vage bewering dat de mantelzorg slechts voorlopig niet nodig was ingevolge de huidige behandeling in België, maken de verzoekers niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer niet in redelijkheid uit het geheel van de hem voorgelegde medische gegevens kon afleiden dat de verzoeker geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. Het betreft hier *in se* een medisch oordeel (*“mantelzorg om medische redenen”*) dat toekomt aan de ambtenaar-geneesheer en waarvan de verzoekers niet concreet aannemelijk maken dat dit alle redelijkheid te buiten zou gaan. De verzoekers geven er weliswaar blijk van op dit punt een andere mening te zijn toegedaan dan de ambtenaar-geneesheer, doch hiermee tonen zij nog niet aan dat de ambtenaar-geneesheer uit de bij de aanvraag voorgelegde medische elementen de verkeerde conclusie trok.

De verzoekers slagen er met hun betoog dan ook niet in om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer op basis van een onzorgvuldig onderzoek of in kennelijke onredelijkheid heeft besloten dat *“uit de beschikbare medische gegevens (...) geen aandoening (blijkt) die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is”* niet deugdelijk is gemotiveerd of dat zij niet zou steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De uiteenzetting van de verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet.

Ook de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden aangenomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. In de mate dat de kritiek van de verzoekers al dienstig kan worden betrokken op het vertrouwensbeginsel, blijkt dat evenmin een schending van het vertrouwensbeginsel kan worden vastgesteld.

4.4. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Het beroep is voor het overige onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE